

Fanové všech zemí, spojte se !

NEWS

Sciřistický nepravidelný obřasník

Číslo : 8

Datum : 12.X.1994

Slovo na úvod

Při každoroční globální čistce svého rádobyarchívu jsem narazil na zaprášenou relikvii ANDROMEDY NEWS č.7. Už po přelouskání několika prvních řádek jsem pochopil, že "sedmička" byla Dárečkovým zoufalým výkřikem do tmy, s úmyslem probudit Vás Andromedafany z hibernace. Tehdy (29.IX.1992!!!) chudák Dáreček doufal, cituji: "...že do vydání dalších čísel neuplynou roky, ale pouze pár týdnů." Jak vidíte, nestalo se. A já vím proč. DÁREČEK BYL TOTIŽ NA VÁS MOC MĚKKEJ!!! Bláhově se domníval, že fanzin budete spoluvytvářet Vy všichni. Pokus ztroskotat na Vaší (a jak se dobrovolně přiznal, i na jeho) lenosti. Alespoň se na vlastní kůži přesvědčil, jak vypadá socialistický realismus v praxi. Nerad bych tedy opakoval staré

chyby, a tak OD TOHOTO OKAMŽIKU NASTOLUJI V PŘÍPRAVĚ FANZINU KRUTOU DIKTATURU!!!

Tento můj odvážný krok si vynutil některá nezbytná opatření. Takže: původní dvojstránka ANDROMEDY NEWS se stane pouze součástí nového modelu, který od tohoto nultého čísla ponese název MISE Andromeda. (MISE proto, že se obnovením fanzinu vydávám na misionářskou cestu s posláním oživit v klubu starého ztotalitního sciřáckého ducha, kterého jsem sice nezažil, ale o němž dodnes kolují legendy).

Pro zastánce přežitého Dárečkova fanzinového režimu, jsem však svolil i k ústupkům. V rubrice ANDROMEDA NEWS se budou nadále objevovat články ze života klubu, popř. fandomu, datumy schůzek a případná inzerce.

Ostatní rozdělím dle uvážení mezi SCIENCE, FICTION (tyto názvy nejsou definitivní) a další rubriky.

Upozornění pro DrDistickou menšinu (nebo většinu?): Nehodlám zamořovat SF fanzin Vašimy výplody a výlevy, jelikož za A) by to neúměrně zatěžovalo omezenou kapacitu jednotlivých čísel a za B) máte řadu vynikajících vlastních fanzinů.

Na závěr je třeba říci, že přesto, že jsem vyhlásil tvrdou diktaturu a nehodlám se jí (alespoň prozatím) vzdát, Vašim aktivitám a příspěvkům se omezené meze nekladou!

Tak, teď jsme si doufám ujasnili, na čem právě jste, takže se můžete směle pustit do čtení.

Váš nový předem proklínaný tyran a šéfredaktor

Slovo po úvodu

Uplynuly pouhé dva roky od vydání posledního čísla ANDROMEDA NEWS. Odkládal jsem vydání do té doby, než budu mít k dispozici slušný počítač. Ale peníze stačím utrácet za knihy a na conech. Proto se iniciativně rozhodl vydávat fanzin Petr K. Udělal však zásadní chybu tím, že mě pověřil redakcí. A proto se fanzin i nadále bude jmenovat ANDROMEDA NEWS a bude mít pořadové číslo 8. Na toto téma nehodlám dále diskutovat. Jednak je fandom zaplaven

fanziny nejrůznějších jmen a navíc už mám hotovou hlavičku. Několik změn však přece jenom bude. Fanzin bude na formátu A5 a bude za peníze. Cena bude dle rozsahu a výrobních nákladů. Kdo bude chtít původní formát A4, může se ho za úplatek objednat.

Těším se na brzké vydání dalšího čísla a alou do čtení.

Váš bývalý šéfredaktor **Dáreček**.

SCIENCE...

Poltergeist a pojišťovna

V rodinném domku na předměstí Chicaga se od března 1988 začaly dít prapodivné věci. Pohybovaly se předměty, z kontaktů elektrického vedení šlehaly plameny a čas od času bylo slyšet nevysvětlitelné hlasy. S těmito nepříjemnými jevy si nikdo nedovedl poradit.

Po čtyřech letech se majitelé těžce zkoušeného obydlí rozhodli nechat dům zbourat. Požadovali přitom od pojišťovny, v níž byli pojištěni, odškodné. Než přijali toto těžké rozhodnutí, sesbírali 26 výpovědí očitých svědků - pro pojišťovnu. Ta však nechala nevšední jev prozkoumat

různými odborníky - požárníky, elektrikáři, chemiky, geology i fyziky. Všichni ve vzácné shodě vypovídali, že si úkazy v nešťastném domě vysvětlit nedovedou. Přesto, že byli svědky toho, že z kontaktů šlehají plameny a ze stěn vycházejí šokující hlasy, nedokázali najít příčinu těchto jevů. Pojišťovna proto musela souhlasit se zbouráním domku a vyplatit jeho obyvatelům přiměřené odškodné. Je to první případ na světě, kdy vůbec nějaká pojišťovna byla bezradná vůči jevu takzvaného "klepajícího ducha".

Mystery 12/93

POUZE JEDEN MŮŽE BÝT NEJLEPŠÍ

Další Blízké setkání Stevena Spielberga s UFO

Steven Spielberg je nejúspěšnějším režisérem světa, jeho filmy E.T. a Jurský park byly největšími kasovými trháky všech dob, jeho dojmavé zachycení nacistických zločinů v Schindlerově seznamu mu přineslo uznání filmového světa. Blízká setkání třetího druhu nás připravila na přistání mimozemšťanů.

Nyní Spielberg plánuje, že odhalí celou pravdu o UFO v Roswellu, Nové Mexiko, v červenci 1947 a o tom, jak americké letectvo ukrylo vrak a tři mrtvé mimozemšťany (jednoho živého). Co však je ještě senzačnější: "Lidé z hollywoodských kruhů tvrdí, že režisér se dostal k

nezveřejněnému filmovému materiálu o zřícení, který natočil jeden z důstojníků letectva," psaly londýnské noviny z 22.12.1993.

V současné době již jeden tým Spielbergovy producentské firmy Amblin pracuje na scénáři. "Bude to úplně jiný film než E.T.," vysvětluje jeden ze zúčastněných, "to byla moderní pohádka. Tady se jedná o havárii UFO a následující politické intriky." Film má mít premiéru 2.července 1997, v den 50. výročí zřícení UFO v Roswellu. Vládě USA zbývají už jenom tři roky, aby nám řekla pravdu.

Magazín

č.5/94

Tvořivá síla myšlenky

Mezi realitou a fikcí neexistuje pevně stanovená hranice. Pokud má myšlenka dostatek energie na realizaci, stává se realitou. Dodání energie myšlenke je tajemstvím mnoha poměrně úspěšných technik; např. Silvovy metody apod. Je možné a dokonce pravděpodobné, že v dřívějších dobách

zásobovali lidé své myšlenky daleko větší energií než nyní.

Vědy zabývající se lidskou psychikou jsou stále v pozadí. Pokud tyto vědy někdo ovládá, většinou je zneužívá. Je třeba se těmito oblastmi zabývat, avšak jsou zde překážky typu: kdo to bude provádět a kdo financovat.

Stát na tyto účely peníze nedá, armáda, která podobný výzkum už provádí, poznatky v něm získané (ostatně tak jako všechno, co se jí dostane pod ruce), zneužívá. Jediným pramenem poznání v této oblasti zůstává literatura ojedinelých badatelů, kteří tu a tam narazí na něco užitečného.

Smaragdová deska

Je jedním ze základních děl studovaných hermetiky. Její název je odvozen ze zelené barvy skla, do kterého jsou vyryty věty:

"Jest pravdivé, jest jisté, jest skutečné, že to, co je dole, je jako to, co je nahoře, a to, co je nahoře, je jako to, co je dole, aby byly dokonány divy jedné věci.

A jako všechny věci byly učiněny z jediného, za zprostředkování jediného, tak všechny věci zrodily se z této jediné věci přizpůsobením. Slunce je jeho otcem, Měsíc jeho matkou, vítr je nosil ve svých útrokách, země je jeho živitelkou. On je otcem univerzálního telesmatu celého světa.

Jeho síla je celá, když byla proměněna v zemi. Oddělí zemi od ohně, jemné od hrubého, opatrně a nanejvýš moudře. On vystupuje od země k nebi a zase znova sestupuje z nebe na zemi a přijímá slávu věcí hoření i dolení. Takto budeš

mít slávu celého vesmíru, veškerá temnota prchne před tebou.

Tu sídlí síla ze všech nejmocnější, která překoná každou jemnou věc a pronikne každou věc pevnou.

Tak stvořen byl vesmír. Odtud vzejdou přizpůsobení podivná, jejichž způsob je zde. Proto jsem byl nazván Hermes Trismegistos, máje tři části filosofie vesmíru.

Co jsem pověděl o mystériu slunce, je úplně."

Takto zní slova na smaragdové desce, přeložena od P. de Lesenika.

Její text nabízí mnoho interpretací, je proto nutné, aby si zde každý našel vlastní přístup.

-zh

Virtuální realita

S rozvojem výpočetní techniky, která umožňuje operace se stále větším počtem dat, se začíná objevovat nahrazování skutečné reality realitou umělou. Negativní dopad techniky je znám již v případě televize, kdy lidé mnohdy celé hodiny denně sledují obrazovku a prožívají osudy vymyšlených postav, místo aby se věnovali životu vlastnímu. Další úniky mimo realitu můžeme zaznamenat u počítačových, televizních a videoher.

Někdy se ani nedivíme, že člověk podlehne, protože umělá realita bývá většinou lepší a skoro vždy přitažlivější než realita skutečná.

Umělá realita se však s rozvojem techniky stává daleko dokonalejší. Jejím nejnovějším druhem je tzv. virtuální realita, realizovaná na výkonných počítačích. Její rozvoj začal objevem tzv. datové rukavice, umožňující pohyb v imaginárním poli na obrazovce computeru. Tato rukavice navlečená na ruku snímá a předává počítači informace o pohybu této ruky. Operátor pak

může uchopit kterýkoliv imaginární předmět vytvořený počítačovou grafikou a manipulovat s ním. Současně je možno nasadit si brýle s jednou obrazovkou pro každé oko a počítač pak umožní vyvolat iluzi pohybu po imaginárním prostoru.

Tímto však vývoj zdaleka nekončí. Existují již datové obleky, které snímají pohyby celého těla. Dále je zde i zpětná vazba - malé generátorky generují tlak na pokožku, takže máte dojem, že se ve vymyšleném prostoru skutečně pohybujete, narazíte na předměty apod.

S vývojem techniky bude iluze stále dokonalejší. Virtuální realita bude nabízet velké možnosti například konstruktérům, bude však nejméně používána v zábavním průmyslu. Stále více lidí bude k umělé realitě utíkat a snažit se jí nahradit skutečný, jim nevyhovující svět. Tito lidé budou pasivní a vzájemně si cizí.

Toto vítězství techniky nad lidmi bohužel již začalo.

-zh-

PARCON

Banská Bystrica 1.- 3.7. 94'

TATRACON '94

Slovenský raj 3. - 7.7.1994

Po třech letech se svátek všech fanoušků fantastična konal opět na slovenské půdě. Hostitelem letošního Parconu se stala fakulta humanitních a přírodních věd Univerzity Mateja Bély v Banskej Bystrici. Areál univerzity se nachází na samém konci města, což byla trochu škoda, protože na rozdíl od Šumperku se místní obyvatelé o akci téměř nedověděli.

Parcon 94' byl slavnostně zahájen úderem sedmnácté hodiny v pátek 1.7. V aule fakulty bylo 35oC a nedýchatelný vzduch, ale když se sálem rozezněly fanfáry z Vesmírné odyssey, přebíhal všem přítomným po zádech mráz. Na pódiu se navíc tyčil Měsíční monolit, který se stal oficiálním znakem letošního Parconu a každý z účastníků obdržel při prezentaci jeho malou kopii.

Ihned po slavnostním zahájení se rozběhly první akce, například diapásma s obrazy Borise Valleja, přednášky o psychotronice, fenoménu UFO a debata na téma Byl Gagarin opravdu první?

Osobně jsem se zúčastnil přednášky PhDr. Egona Niczkyho Nostradamus a konec tisíciletí. Francouzský astrolog a prorok Michel Nostradamus zemřel 2.července 1566 a zanechal po sobě knihu čtyřverší s proctvími zakódovanými do anagramů. Dodnes se je nepodařilo spolehlivě rozšířovat. Se zpětnou platností však lze ověřit pravdivost proctví, z nichž většina se vyplnila. Nejvíce pozornosti však přitahují čtyřverší, vztahující se k současnosti či blízké budoucnosti a zejména pak ke konci světa. V tomto bodě se vykladači Nostradama vzácně shodují.

Nostradamus předpověděl s pozoruhodnou přesností příchod již dvou Antikristů. Prvním byl Napoleon a druhým Hitler. Třetí a nejstrašnější Antikrist vzejde ze zemí blízkého východu a jeho poznávacím znamením bude modrý turban. Spojí se s některou ze zemí bývalého Sovětského svazu a rozpoutá ničivou nukleární válku. Začátek byl předpovězen na sedmý měsíc r.1999 a jako první bude zničeno město New York. Válka by měla trvat dvacet sedm let (podle jiných vykladačů pouze sedm měsíců) a skončit tisíciletým mírem. Proti tomuto Antikristovi vystoupí zatím neznámý hoch, který se prý již narodil ve Francii v r.1981. Konec planety Země údajně nastane v r.3797.

Kdo nebyl ochoten účastnit se přednášek, pro toho organizátoři připravili videoprojekci filmů Mac a já, Zámotek I. a II., Kačera Howarda a Spaceballs. Silný zážitek ze scifistických akcí ještě podbarvil večerní výpadek elektrického proudu v celém městě.

V sobotu se odehrály všechny hlavní akce. Porada klubů a hlavně vyhlášení Ceny Karla Čapka. Mloka si tentokrát odváží Jan "Jam" Oščádal za román Bratři. Ceny předávala miss Slovenska 1993. V podvečer se konala velkolepá fantasy show s ukázkami historického šermu a s pasováním na rytíře fantasy a nositele meče. Po skončení fantasy show se všichni odebrali do sportovního areálu na párty. Po krátké době však byl výkvět českého a slovenského SF hnutí rozprášen po okolí mračny hladového hmyzu. Ti, kdož masakru unikli, se schovali zpět do budovy fakulty a rozešli se na jednotlivé akce.

Za sobotu jsem stihl překvapivě velké množství akcí. Počínaje přednáškou o modelech kosmické a sci-fi techniky, přes diskusi Ondreje Herca na téma Literární cyberpunk, kde jsem se mimo jiné dozvěděl, jak blízko k sobě má Kavkův existencialismus a Gibsonův Neuromancer, až po nezapomenutelný zážitek z již vzpomínaného filmu 2001: Vesmírná odyssey.

Nejméně mě však zasáhl pořad Karla Maška Horror a magická magie, mapující vývoj hororové a magicko-akustické hudby. Představte si temnou půlnoční chodbu fakulty, kde jsou vystaveny lidské skelety a makety

tělesných orgánů, kterou se nese skřipání a štrachání, démonické hlasy našeptávačů a kakofonické pekelné symfonie. Nic pro pošramocené nervy. Na této šílené produkci bylo použito zejména soundtracků z filmu Hellraiser II. a III. a desek G.G.F.H.-"Eclipse" a Global Genocide - "Forget Heaven". V promítacím sále mezitím běžel film Brain storm.

Kdo toho neměl dost ani po druhé hodině ranní, mohl se vetřít na některou z room párty, pořádaných na pokojích.

Neděle zastihla většinu fanstva ve stavu nedoléčené kocoviny a vidiny rozchodu. Organizátoři počítali se vším, a tak připravili zvládnutelné množství přednášek. Pod dojmy z minulého večera jsem zavítal na pořad Satanismus a černá magie jako filozofický směr, který se však záhy zvrtil na názorovou přestřelku v oboru genového inženýrství. A pak ať někdo tvrdí, že tyto obory spolu nemají nic společného.

Zatímco pomalu dohasínal ruch na fakultě, hráči dračího doupěte se s krvavými očima loudali z Jeskyně, poslední opozdilci prohlíželi exponáty a obrazy na výstavě a špatně maskovaní antiabstinenti postávali před automaty na kávu, formovala se před budovou malá skupinka těch, kteří toho neměli za víkend dost a přihlásili se na Tatracon, aneb údajně relaxační setkání fanoušků, uprostřed Slovenského ráje.

Nezbylo mi než bilancovat. Letošní Parcon nebyl lepší ani horší než loňský. Byl prostě jiný. Stejně jako v Šumperku zbyla spousta akcí, které se při nejlepší vůli stihnout nedaly. Například programy na hvězdárně, v místním kině nebo výstava počítačové grafiky v městské galerii. Nakonec si můžu jenom přát, aby ten příští Parcon, pravděpodobně uspořádaný v Brně, byl stejně dobrý, jako oba jmenované, nebo ještě lepší.

Ale teď už PARCON JE MRTEV, AŽ ŽIJE TATRACON!

Po bezmála tříhodinové úmorné cestě autobusem jsme se ocitli v rekreačním středisku Čingov nedaleko Spišské Nové Vsi. Osadu Čingov tvoří dva shluky dřevěných srubů vzdálených od sebe patnáct minut chůze, stanový tábor, dvě horské chaty, restaurace Koliba a malý krámk. To vše utopené uprostřed hustých lesů, kterými se vine kaňon Hornádu. Idylické prostředí pro znavené fany. Ovšem relaxaci se většina z nich věnovala pouze první den. Po předražené večeři se někteří sešli na louce, aby teleskopem sledovali noční oblohu. Ostatní se rozlezli po chatkách a buď doháněli spánkový deficit z Parconu, nebo hráli Dračí doupě, Draky, duchy a démony, Lone Wolfa a jim příbuzné hry.

Druhý den ráno byla naplánována výprava za krásami okolí. Třicet lidských trosek se z posledních sil vyšplhalo na nejbližší vyhlídku a po osmikilometrové túře byly zneschopněny na celý zbytek dne. Odpoledne se nejaktivnější fani rozešli po okolí hledat alternativní zdroje potravy, neboť ceny v místním stravovacím zařízení měly vysokohorské přírážky, což je v 680m nad mořem s asfaltovou příjezdovou silnicí závažné. Zbytek se povaloval po louce a před sruby a využíval slunečního záření k dobíjení životní energie.

Večer se spolek padlých scifistů sešel v chatě Tatran, kde se nejprve konalo slavnostní předání Mloka "Jamu" Oščádalovi, neboť nebyl na Parconu přítomen. Pak se odehrály "humorné" soutěže, ve kterých se nikdo, včetně odborné poroty, příliš nezabýval pravidly, a podle toho to také vypadalo. Původně tříčlenná družstva se spojovala v pochybné koalice a shluky přebývajících či diskvalifikovaných individuů, takže za chvíli nikdo nevěděl, kdo s kým vlastně hraje. Samozřejmě se množily protesty proti porotě a soupeřícím družstvům, a tak byly raději rychle rozdány ceny a porota ve spěchu opustila společenskou místnost. Přes pokročilou noční hodinu se někteří fanové ještě sešli k sedátkům pod otevřeným nebem a debatovali až do rána.

I třetí den byla na plánu výprava do přírody, ale davy turistiky chtivých scifistů notně prořídly. Takže se provozovaly hry a ti smělejší se dokonce vypravili pod kopec, smočít nohy v ledovém Hornádu. Večer se však všichni sešli jako znovuzrození v místním kamenolomu na natáčení velkofilmu Barbar Koňan a dcera pána leta. K vidění tu byla horda krvechtivých barbarů (mezi nimi i doživotní prezident fandomu Zdeněk Rampas) i mírumilovný kmen, klanící se svému božstvu, pod blahosklonným dohledem podviživeného a obrýleného Koňana. V dlouhotrvající řezi nebyla nouze o legraci. To když třeba Koňan uprostřed souboje odběhl za skálu, aby si ulevil, načež jeho protivník nervózně potukával na hodinky, nebo komentátorka, snažící se z bojovníků dostat jejich dojmy, nebo znovu Koňan, nabízející protivníkům lahvové pivo, aby je pak v nestřeženém okamžiku probodl. Zaprášení, potlučení a unavení barbaři i publikum se pak vítězně vrátili do tábora, kde s úspěchem rušili noční klid, dokud je nezmohl spánek nebo alkohol.

Čtvrtý den se za krásami Slovenského ráje vypravila už jen hrstka supermanů. Ostatní využívali předposledního dne, jak se dalo. Navazovaly se kontakty, vyměňovaly informace a zkušenosti a workshopisti si navzájem kritizovali výplody. Poslední společný večer se pak všichni sešli u vatry, špekáčků a vína. Přes smrtelnou únavu vydrželi někteří až do svítání a doháněli pak spánek celé dopoledne.

To už se z tábora vytráceli první fanové, vracející se do svých domovů a do pekla civilizace. I mě nezbylo než zabalit kufry, rozloučit se se spřátelenými dušemi a Čingovem a autobusem se predisponovat na nejbližší nádraží. Ve Spišské Nové Vsi zbyl akorát tak čas na malou prohlídku města a finance na kapučíno z nádražního automatu. A když se pak vlak mířící zpět do Čech konečně pohnul a malebná slovenská krajina začala ubíhat do dále, dříve než jsem naposledy usnul, mohl jsem si s klidným svědomím říct: Stálo to za to!

Výsledky Ceny Karla Čapka 1994.

Krátká povídka

1. Martin Koutný - Dům
2. Jiří Pavlovský & Štěpán Kopřiva - Co je to za tajemnou modrou planetu (Třetí od Slunce)?
3. Radan Březa - Kejklíř
4. Jana Rečková - Temno kolem hlavy
5. David Horák - DocSkjendhalův způsob
6. Štěpán Kopřiva - Mozek a zuby
7. Ivana Miltová - Elixír života
8. Pavel Haraším - Polibek
9. Jan Šmucar - Zítra je také noc
10. Josef Gál - Legenda o stromové krvi

Povídka

1. Jiří Kulhánek - Šoulačka
2. Jiří Pavlovský & Štěpán Kopřiva - Navštivte mě...
3. Ivan Adanovič - Nekonečná noc v Downtownu
4. Vladimír Šlechta - Přízrak
5. Michal Thoma - Konec války
6. Miroslav Štěpina - Hedvábná práce
7. Jana Výrašteková - Ljukova pieseň
8. Petr Kaufner - Andromeda
9. Jaroslava Nováková - Cesta do sektoru N.
10. Ondřej Šefčík - Zbrojaři

Román

1. Jan Oščádal - Bratři (oceněn *Mlokem*)
2. Vladimír Šlechta - Chráněná cesta
3. Pavel Obluk - Zikkurat
4. Ivan Mls - Zapomenutý návrat
5. Martin Jaroš & Jaroslav Baťo - Stena

BOHEMIACON '94

Ústí nad Labem 25. - 28.8.1994

V pátek 26.srpna vyrazí naše sedmičlenná delegace přímým pomalíkem směr Ústí. Díky Jolance Čermákové, která nás obětavě čekala na nádraží, nemáme s nalezením místa konání conu žádné nesnáze. Po menších problémech s nefungujícím počítačem, který se stejně asi nepodařilo do konce conu rozběhnout, jsme byli ručně odprezentováni a odebrali se na poměrně vzdálené koleje. (Určitě však byly blíže než v Šumperku!) Zde jsme byli opět rychle odbaveni, o čemž však nemůže mluvit většina dřívěpříchozích. Již cestou na kolej jsme objevili hospodu U hnáty, která se nám stala pro tento con osudnou.

Po návratu na fakultu jsme se začali částečně věnovat probíhajícím programům. Zahraničními hosty byli H.Harrison, H.Jeschke, B.Stabbleford(toho jsem proseděl U hnáty) a trvale opilý Sapkowski. Z našich byl k vidění O.Neff i J.Nesvadba a další. Proplétaje se hustými řadami umrtvených brlohářů, intenzivně si sdělujících své zážitky, se jeden mohl dostat především na nejrůznější besedy. Se zahraničními hosty, s vydavateli či vzpomínání na totáč. Určitě běžela i řada zajímavých přednášek, ale bohužel nemohu sloužit - neviděl jsem. Pátek jsme ukončili U hnáty a později v kolejním baru.

Sobotní ráno jsme si prohlédli Ústí (kousek kolem nádraží) a zbytek dne strávili vysedáváním na fakultní zahradě a U hnáty. Příjemný den skončil párty, kam se vpouštělo podle barvy visaček. Zde byly předány nějaké ceny, odměnění jubilanti, proběhla soutěž o Pangalaktický megacloumák - porota se skládala převážně z téměřabstinentů a nakonec proběhla burza několika knížek. Poté se brloháři vytrahli do svých doupat, část fanů již dříve odešla hledat vhodnější hospody po Ústí, a tak o půlnoci zdvořilí pořadatelé vyhazovali pouze Andromedu a pár pražáků. Po hodinové párty na schodech menzy jsme se opět rozdělili a část šla hledat hospodu, část spát a pár se nás sešlo na pokoji, kde jsme dorazili naše zásoby.

V neděli ráno, stejně jako v sobotu nás probudil nějaký šílenec mlátící do zdi sbíječkou. Tak jsme se odebrali na snídani a účastnil jsem se dražby, kterou zaspala řada fajšmekrů, tudíž bylo možno knížky sehnat poměrně levně, zato nabídka nic moc. Musím se ještě zmínit o výstavě prostorových obrázků, kde všichni viděli prostorově, jenom mé oči ve spojení s mým mozkiem se oblnout nenechaly a viděl jsem pouze řadu bodů.

Zpáteční cesta přes Prahu probíhala díky Jolanině plné tašce různých alkoholických nápojů velmi příjemně.

Na conu byla vidět lehká nezkušenost organizátorů. Nezvládli velké množství brlohářů . Přesto si však myslím, že con se povedl a pivo U hnáty bylo velmi pitné.

Dementcon a Mlejncon

Demänovská dolina, Speleodom 17.-26.9.1994 Horní Žleb, Dálava 30.9.-2.10.1994

Zúčastnil jsem se dvou menších conů, určených především pro náročnější fany. Dementcon (původně Demäncon) byl pokusem bratislavských fanů o společnou dovolenou v krásném prostředí Demänovské doliny. Mně, protože jsem si šel především oddechnout, potěšilo i deštivé počasí. Nikdo mě nenutil stoupat na nesmyslné kopce, ničit si zdraví túrami a pod. Jistě, podnikl jsem jednu procházku. SMĚREM DOLŮ! Do hospody, ale nazpátek jsem už jel autobusem. Díky mému příteli jsme si prohlédli i jeskyni za poměrně levné peníze a v poslední dny jsme byli vysbírat alespoň pár z množství hub rostoucích po okolí. V poslední den se na nás přišlo podívat i sluníčko. První ročník Dementconu se bude konat i příští rok; pravděpodobně v červnu nebo září. Doporučuji všem.Mlejncon je akce Olomouckých fanů v bývalém pionýrském táboře Dálava v Horním Žlebu u Šternberka. Strávil jsem zde příjemný víkend u mariáše, na houbách, u táboráku apod.Je sice nutné tahat s sebou všechnu stravu a hospoda je asi 4kiláky daleko, ale přesto doporučuji.

Dar.

... FICTION

Zdeněk Hess
Petr Kaufner

Dary princezny Schémá

1994

Teplé paprsky dopoledního slunce mi dopadaly na tvář. Poslední kapky rosy na stéblech slibovaly horký letní den.

Bylo na čase, abych se vydal na cestu. Pomalu jsem vstal a pohlédl na obzor. Slunce se šplhalo do nadhlavníku a obloha na sebe vzala odstín princeznných očí. Setřel jsem z předloktí zrnka písku, sebral ze země vak a loudavě se vydal do údolí.

Potok si razil cestu kamenitým korytem. Ledová voda z horské bystřiny ze mě vypudila zbytky ospalosti a po ne zrovna pohodlně strávené noci ze mě znovu udělala člověka. Překročil jsem potůček po staré dřevěné lávce a vyrazil k zámku.

Dnešek je pro mne stejně důležitý jako předchozí dva dny. Nebo ještě důležitější. **Třetí den zkoušky.** Bůhví, jaký úkol si princezna připravila tentokrát. Už dvakrát jsem měl namále a bojím se, že poslední úkol bude nesplnitelný. Teď už nemohu spoléhat na své psychokinetické schopnosti. Ale co, jednou jsem princ a princeznu si stejně vezmu! A žádná zkouška nemůže být tak těžká, aby se nedala splnit! Alespoň doufám!

Úvoz se vyhýbal skaliskům, za nimiž se k nebi šplhaly siluety zámeckých věží. Za ohybem cesty jsem se opět ocitl v otevřené krajině.

Po levé straně stezky se údolím rozlévalo jezero posypané slunečním zlatem. Hladinu čeřily plynové bubliny z horkých hlubinných pramenů. Právě tady jsem včera plnil druhý úkol. Princezna tu přetrhla svůj náhrdelník a perly rozhodila do jezera. Do jedné je posbírat a navléci zpět na nit byl nadlidský úkol a já tušil, že ve zkoušce neobstojím. Ve stresu se naštěstí znásobily mé psyonické možnosti. Telepatický signál mého zoufalství zachytily zlaté rybky a rozhodly se mi pomoci. Do večera jsem měl všechny perly pohromadě a šperk složil k princeznným nohám. Bože, co si asi vymyslí dnes?!

Ocitl jsem se před branou. Padací most se snesl na zem a zvířil prach na cestě. Ze zámku vyjelo několik ozbrojených jezdců v lesklých pancířích a s královskými korouhvemi. Měli naspěch. Na hranicích zuřily potyčky s hordami kočovných kmenů. Po setkání s nimi mi na těle zůstalo pár jizev a šrámů a na ostří meče přibýlo několik zubů a rezavých skvrn od zaschlé krve.

Královští ozbrojenci zmizeli za zákrutem stezky. Přešel jsem most a nádvoří a kamennými arkádami zamířil do trůnního sálu. Herold třikrát uhodil vyřezávanou holí o mramorovou dlažbu a vyzval mě, abych předstoupil před krále.

Sklonil jsem hlavu a poklekl. Zatímco král promlouval, kradmo jsem pozoroval princeznnu tvář. Byla nehybná jako obličej sfingy a v jejích očích se hroutily celé galaxie.

"Čeká tě poslední úkol," duněla ozvěna sálem. "Když jej nesplníš..." Král se významně podíval směrem do zahrady. Ze svého poddanského postu jsem z okna neviděl, přesto jsem Zahradu smrti uchovával v paměti od prvního okamžiku, kdy jsem s ní byl seznámen. Nijak jsem netoužil spatřit svůj obraz v tom ďábelském zrcadle surrealismu, ale v tomto okamžiku už pro mne neexistovala cesta zpět.

"Vím, Veličenstvo." Zalekl jsem se vlastního hlasu. Hrdlo mi stahovala neviditelná smyčka.

"Chceš pokračovat ve hře?" Překvapilo mě to. Ani jeden z mých předchůdců neměl možnost přerušit zkoušku. Chápu proč. Jsem první princ, který se přišel o princeznu ucházet. Vražda královského potomka nikomu neprojde beztrestně, proto mi král dal poslední možnost. Rozum

přikazuje, abych to vzdal a vrátil se sice bez princezny, zato živý, ale má čest velela zůstat a bojovat do konce.

"Ano!" Vynesl jsem nad sebou definitivně ortel. Tvář princezny zůstávala nezměněna. Snad ani nedýchala. Vypadala jako dílo geniálního sochaře.

"Dobrá. Nuže třetí úkol zní: Do soumraku musíš uhodnout, na co jako první pomyslela princezna dnes ráno po probuzení."

Herold mě vyprovodil ze síně na čerstvý vzduch. Celou tu dobu jsem se snažil telepaticky proniknout do mysli princezny a najít odpověď, ale stále jsem narážel na souvislou hradbu mlčení. Buď měla princezna tak dokonalou obranu proti psyonickým vlivům, nebo prostě nemyslela na nic. Dovádělo mě to k šílenství.

Za branami zámku už jsem byl od jejího mozku příliš daleko. Vzdal jsem to a usadil se na břehu jezera. Proklínal jsem svou šlechtickou čest, která mě přikovala na místo a odsoudila k smrti. Nikdo mě přece nehlídal, mohl bych utéci a ztratit se v hlubokých hvozdech. Král má teď jiné starosti, než aby honil jednoho zbabělého prince po lesích. Ale já zůstal.

Slunce překročilo nadhlavník a nachýlilo se k horským štítům na západě. Sledoval jsem jeho žhavý kotouč, aniž bych přimhouřil oči. Slunce bylo to jediné, na co se moje mysl soustředila. Na jeho disku jako by se rýsovala struktura mikroprocesoru. V hlavě se mi rozezvučel pískot podružné frekvence dvanáct tisíc hertzů. Ležel jsem na teplém písku a přemýšlel nad řešením princeznina úkolu.

Ležel jsem tak několik hodin a ani nepostřehl, kdy se to stalo. Informační paprsek vystřelený z ohnivého gigantu mířil přesně. Už jsem věděl, na co princezna myslela. Se západem slunce jsem zabušil na bránu.

Napětí v trůnním sále dostoupilo vrcholu. Jen princezna sedící po boku svého otce byla ledově klidná.

"Vaše Veličenstvo." V síni bylo slyšet tlukot desítek lidských srdcí. Jako by atomy bombardovaly stěny urychlovače. Promluvil jsem. "Princezna myslela na 0110."

Všechno se zastavilo. Ptáci v zahradě ztichli. Celý svět se stal pouhou barevnou fotografií. Jen slunce dál pulzovalo v rytmu šedesáti gigahertzů.

* * *

Mac vstal od klávesnice. Dnes tedy vyhrál. Skóre sedm set padesát bodů! Ještě chvíli civěl na grafiku závěrečné scény a pak počítač vypnul.

Oblékl si sako a spokojeně vyšel ven. Před domem mu parkovalo auto. Nastartoval a spustil klimatizaci. Město bylo celkem prázdné a tak mu řízení v řídkém provozu nedělalo potíže. Odbočil na jižní výpadovku a přivaděč jej vyplivl na dálnici.

Konečně si mohl zakouřit. Nastavil stínítko s UV filtrem a vytáhl cigaretu. Kola pevně seděla na asfaltovém povrchu vozovky. Nepravidelná šňůra vozidel se vlekla k nekonečnému obzoru.

Zív. Na chvíli pomyslel, co by asi následovalo, kdyby ho monotónní jízda ukolébala k spánku. Stačil by klidně vteřinový mikrospánek, volant by se stočil do strany, přední maska by probořila duralová svodidla...

Sluneční paprsky se odrážely na kapotách ostatních aut a vytvářely tak z dálnice jakýsi pochod svatojánských mušek za bílého dne.

Někde v místech, kde dálnice splývala s obzorem, zaregistroval změnu. V plynulém toku vozidel se jedno pohybovalo opačným směrem. Přesto, že filtr zlepšoval viditelnost, chvíli trvalo, než si oči zvykly na sluneční odlesk.

To, co se pohybovalo tak šíleným způsobem, bylo menší závodní auto. Kličkovalo mezi ostatními a tvrdošijně jelo v protisměru. Rychle se přibližovalo. Mac se utěšoval tím, že se nachází v jednom z krajních pruhů osmiproudové dálnice, zatímco šílenec se drží uprostřed.

Tento klid mu nevydržel dlouho. Protijezdec byl nucen uhnout před dvěma kamiony, jedoucimi vedle sebe, do strany. Mac se ocitl v pasti. Neměl kam uhnout. Zoufale dupl na brzdu, aby nechal truckery předjet a mohl se zařadit za ně, ale už bylo pozdě. Ať kroutil volantem jak chtěl, auto jej neposlušovalo a řítilo se vpřed, vstříc čelní srážce.

Všech osm chapadel najednou se stáhlo z ovladače počítačové hry. Formule zablikala a ozval se ošklivý zvuk srážky. Na obrazovce se objevilo několik znaků, které přeloženy znamenaly zřejmě něco ve smyslu GAME OVER. Na další hru už neměl chuť. Chapadla byla celá ztuhlá a oční bulvy trochu pálily.

Podíval se průzorem. Jedno ze sluncí se přehouplo za horizont a v kabině se rázem sešeřilo. Aby lépe viděl, rozevřel ještě jednu sadu očí. Ladným pohybem rozevřel mytágo a uvolnil spodní polovinu těla. Byl čas připravit se na přistání.

Plavidlo pomalu vnikalo do atmosféry. Keramické opláštění bylo rozžhavené do běla. Primární mozek bytosti vyhledával nejbezpečnější místo pro přistání.

Tvor pracoval spolehlivě. Věděl, že má přesný úkol. Princezna Schémá už čekala.

Petr Kaufner

" What Time Is Love ? "

věnováno The KLF

1992

Sám sebe se někdy ptám, proč jsem už dávno neskončil s tím nesmyslným hlášením. Naděje, že se nám Země ozve, nebo že ji vůbec kdy uvidíme, je téměř nulová. Promarnili jsme příliš mnoho času. A jestliže se loď přece jen dostane k Zemi, budeme dávno všichni po smrti.

Víc než to mne ale trápí poslední události na palubě.

Když nepočítám obsah hibernátoru, který se na lodi ocitl šíleným nedopatřením, pak pouze já se narodil na Zemi. Ostatní muži vyrůstali přímo na lodi.

Počítačový výběr odebral jejich embrya a vštípil jim do mozků budoucí specializace. Celou cestu přicházeli do styku jen se mnou a se stroji. Na jakýkoliv cit nebo dokonce lásku nezbylo místo.

Když však před nějakou dobou ztratila expedice smysl a oni se přestali zabývat "vrozenými" úkoly, vzniklo tu jakési vakuum. Bylo nesnesitelné dívat se na jejich kamenné tváře, jak bezcílně bloumají chodbami, neschopni provozovat cokoli, co jim nevštípil počítač. To nebyly lidské individuality, ale naprogramované stroje.

Každý stroj dokáže pouze to, co ho naučí člověk. Proto jsem se rozhodl vybudovat v nich nový program. Vypěstovat v nich cit.

Nakonec to nebylo tak těžké. Stačilo shromáždit je a vyprávět o Zemi. Jen jediné téma jsem úmyslně obcházel. Mezi námi nebyla jediná žena.

Netušil jsem však, jak brzy se mi celá záležitost vymkne z rukou.

Nevím, jak přišli na pojem "fyzická láska", snad kontaktovali lodní mozek, ale najednou je začal vážně zajímat hibernační kontejner.

Jediná možnost, jak uchránit loď před pohromou, je odpojit kontejner a zahubit život v něm ...

"Je mi líto, Doughu, neměls To v nás probouzet!" řekl jeden z nich a stiskl spoušť phaseru.

"Dokážeme si s hibernátorem poradit i bez tebe! Možná se přece jen dostane někdo živý zpět k Zemi," dodal ironicky druhý.

"Neotvírejte ho, tam není ..." Dough už větu nedokončil.

Najít ovladač hibernace bylo jen otázkou času.

Nedočkaví muži se mačkali kolem zamřezaného otvoru. Kontejner pomalu vystupoval z mlhy, za doprovodu nadšeného výskotu. Konečně se mezi kotouči oparu objevilo tělo. Když se vymanilo z ledového objetí, předstoupilo před zaražené obecenstvo a medovým hlasem proneslo: "Nazdarek, hoši, božínku, copak jste nikdy neviděli hezkýho kluka?"

Zdeněk Hess
Petr Kaufner

Nádraží

1994

"Pořád nechápu, proč stále ještě nevěříš v Boha," řekla.

"Už jsem se ti to pokoušel vysvětlit mockrát! Nemá to cenu! Prostě v něj nevěřím!"

"Poslední nevěřící člověk na Zemi!", konstatovala suše.

"Poslední nevěřící člověk na Zemi," vychutnal jsem si tu frázi ještě jednou.

Podívala se na mě svými krásně smutnými očima. "Bůh už brzy přijde a vezme všechny do nebeského království. Všechny věřící! Ještě máš čas se změnit!"

Mlčel jsem.

Klára kráčela po koleji jako nějaká cirkusová artistka, jednou rukou udržovala rovnováhu, druhou se chytala mně. Připadala mi stejně krásná, jako když jsem ji potkal poprvé. Za celou tu dobu se její vzhled vůbec nezměnil.

Na obzoru se ve slunečním jasu zatřpytil obrovský skleněný monument, postavený lidmi jako oslava brzkého Božího příchodu na Zemi. Její hlava mi monument občas zastínila. Světlo odrážející se od stěn vytvářelo v rozpuštěných plavých vlasech náznaky svatozáře.

Sešli jsme z kolejí a pokračovali dál stoupajícím úvozem, táhnoucím se napříč loukami. Za kopcem už čekalo malebné Jestřábí údolí.

Vzal jsem ji za ruku. Rozběhli jsme se zeleným vonícím mořem. Padli jsme do trávy a chvíli se šťastně smáli. Ležel jsem naznak, díval se na nekonečně modrou oblohu a nehtem krájel stébla ostřice. Klářiny zlaté vlasy se mi rozprostřely po hrudi.

Sladil jsem svůj dech s jejím, jako bychom byli jedna jediná dýchající a milující bytost. Pozorovali jsme hluboké nebe, v němž se koupalo slunce jako veliké zlaté hodiny udávající rytmus a přitahující k sobě naše těla i duše.

Někde na rozhraní polospánku a snění ve mně vyvstala myšlenka jako mrtvý pták probouzející se k životu z vlastního popela, průzračná jako letní vzduch. Zamávala křídly a rozplynula se. Ta příští mě probudila.

Klára seděla vedle mě a kousala stéblo trávy. Už dříve jsem si všiml, že tohle dělala vždy, když kolem sebe cítila neklid. Mlčky jsme vstali a vyšplhali na svah.

Sestupovali jsme do Jestřábího údolí. Naše chodidla uvedla do pohybu několik titěrných kamínků, které spustily miniaturní laviny.

Konečně jsme byli dole. Najednou se mi chtělo spěchat. Neznámo kam a proč. Ve vzduchu cosi viselo. Nepojmenovatelné a neuchopitelné Cosi.

Pospíchala se mnou.

A pak jsme to spatřili.

Na druhém konci údolí se vznášely úžasné obrazce, pod nimiž byla shromážděna spousta lidí. Ze všech stran přicházeli další. Někteří už nastupovali, zváni dovnitř éterickými anděli s průsvitnými rouchy.

Bůh přišel.

Pohlédl jsem na ni s obavami. Nikdy jsem jí nehleděl do očí tak upřeně jako teď.

"Já musím," řekla tiše.

Pouto našich pohledů se přetrhlo. Navždycky.

"Kláro..., já nemohu..., nejsem..."

"Věřící," doplnila mě. "Jsi poslední nevěřící na Zemi..." Nevyčítala mi to, pouze konstatovala.

Celé ty roky jsem čekal, že jednou taková chvíle přijde. Nemohlo se to nestát. Všichni lidé čekali na nové Království. Nemohu jí bránit. Víra byla vždycky silnější než já. Vybrala si Boha za svého otce, stejně jako všichni, kteří jsou tady v údolí. A takových údolí jsou v této chvíli na Zemi tisíce a miliony a všude nastupují lidé cestu k Bohu, jenom mně je souzeno tady zůstat.

Čekal jsem tu větu a pomyšlení na ni mě mrazilo v zádech. Věděl jsem že jednou řekne "já musím" a pak odejde napořád.

Díval jsem se, jak kráčí k nejbližší boží arše a ztrácí se v proudu ostatních věřících. Chtělo se mi za ní běžet a křičet "já vám ji nedám!", ale věděl jsem, že v tuto chvíli už mi nepatří. Při pohledu na ni mi bylo jasné, že mi nepatřila nikdy.

Stoupala vzhůru. Jeden z andělů jí podal pomocnou ruku. I ostatní se tlačili nahoru k obrazcům, kde na ně čekal Bůh.

"Kláro!!!" Nikdo se neotočil. Ani ona. Jen na okamžik zaváhala, ale pak si to rozmyslela a zmizela uvnitř. Byla to poslední chvíle, kdy jsem ji viděl.

Snažil jsem se prodrat za ní, ale nebeská brána byla pro mě uzavřena. Poslední anděl vstoupil do archy. Pohlédl na mne opovržlivým pohledem.

Tělesa se pomalu vznesla a zmizela v nekonečnu oblohu.

* * *

Stojím na kolejnici a dívám se do slunce, které se naposledy chýlí k západu. Příští den už nevejde. Tento svět již splnil svůj účel a Bůh jej brzy zničí.

Koleje. Tudy jsme šli ještě dnes ráno. Teď mi připadá, jako by to bylo strašně dávno.

Zůstal jsem sám. Jediný člověk na Zemi, v poslední den posledního roku posledního století. Kdysi mě před tím Klára varovala. "Někdo vám tu Zemi pohlídat musí," žertoval jsem tehdy. Teď zbývá hodina, dvě, do konce světa.

Došel jsem k malému opuštěnému nádraží. Koleje se jej sotva dotknou a rozplynou se v perspektivě daleko na obzoru. Čekám tu, přestože vím, že už nikdy nepřijede žádný vlak.

Vybavuji si podobu Kláry. Jako podzim, který zanechal pod stromy trochu listů, zanechala i ona ve mně vzpomínku, dávno minulou. A tak i já budu navždy stát na tom nádraží posledních dní, jako vzpomínka na sebe sama, zatímco můj stín se rozběhne po kolejích pryč od zapadajícího slunce.

Přečetli jsme...

Šeherezádou sám sobě

Na rozdíl od většiny u nás dosud vyšlých "Kingovek", kde se to postavami jen hemží a nezřídká dá práci udržet si přehled o tom, kdo je kdo, je román Misery příběhem ryze komorním. Stephen King nám navíc znovu dokazuje, že jeho styl si čtenář buď okamžitě zamiluje, nebo jej medová rozvláčnost navždy odradí.

Ani v Misery se děj zdánlivě příliš nehýbe. Hlavní hrdina Paul Sheldon, známý spisovatel a autor seriálu s ústřední postavou přitažlivé a krásné Misery, se po těžké autonehodě ocitá v podivínské péči pomatené bývalé ošetřovatelky Annie Wilkesové, která je zároveň Paulovou "fanynkou číslo jedna". Když se Annie dovídá, že Paul s Misery navždy skoncoval, začíná spisovateli upoutanému na lůžko pravé peklo na zemi. Nejprve je nucen spálit jedinou kopii svého posledního románu a poté je za důmyslného psychického i fyzického týrání přinucen Misery znovu oživit. Že King dokáže psát tak, až sami cítíme bolest, kterou zažívá hlavní hrdina, nemusím asi vůbec připomínat.

Sheldon se brzy stává závislý na Novrilu, který onu nesnesitelnou bolest utlumuje. Nejprve se brání znovuoživení nenáviděné Misery, ale Anniny "přesvědčovací metody" jsou příliš pádné. Nakonec se však natolik vžije do nového příběhu, že jej psaní červené knihovny začíná bavit. Navíc ovšem tuší, že tak hraje se šílenou Annie hru o vlastní život. Jako Šeherezáda - dokud bude vyprávět příběh, bude žít, ale až jej jednou dokončí... Jak celý román končí, předem neprozradím.

Přesto, že se příběh odvíjí zdánlivě Šeherezádinou rychlostí, kniha samotná se čte jedním dechem, takže si sotva uvědomíte, že jde o dílko bratru čtyřsetstránkové. Ovšem s podmínkou, že přijmete Kingova pravidla a necháte se vláčet neustálými retrospektivami do minulosti a nevadí vám nadměrné psychologizování obou postav. Pro ty, kteří stále ještě váhají, zda se do tak náročné četby pustit, ještě připomínám, že román se dočkal i úspěšného filmového přepisu pod názvem Misery nesmí zemřít.

Stephen King: Misery. Přeložil Miroslav Jindra. Obálku navrhl Jan Weber. Melantrich, Praha 1994, 1.vydání, str.292, 96,-Kč.

-pk-

Tarzan tentokrát v nitru Země

Ve třinácté části čtyřadvacetidílné ságy o nepřemožitelném lordu Greystokovi pana Burroughse, jak se zdá, omrzela tropická džungle se svojí zvířenou, a tak se rozhodl vyslat Tarzana do nového prostředí. Pellucidar je svět v nitru naší planety. Do něj se dírou na pólu vypraví vzducholod' s posláním zachránit dva vědce, kteří v tomto ztraceném světě uvízli. Když už jsem použil výraz "ztracený svět", jak se zdá, podobnost se Ztraceným světem sira Artura C. Doylea není čistě náhodná. Také v Pellucidaru totožně přežívá prehistorická fauna a předkové člověka. Zpočátku jsem si myslel, že tato situace by mohla monotónnost celého cyklu oživit, ale kdyby namísto dinosaurů běhali ve středu země genetičtí mutanti nebo zelení emzáci s tykadly, vyšlo by to nastejno. Tím chci říct, že to, co bylo na Tarzanovi dobré, zůstalo nahoře v džungli a pokusy o vytržení lorda Greystoka z jeho přirozeného prostředí dopadly stejně jako jeho první setkání s civilizací, tedy velmi rozpačitě. Po setkání s potomky Atlant'ánů ve městě Oparu menší zklamání.

Edgar Rice Burroughs: Tarzan v nitru Země. Překlad Václav Procházka. Obálka a ilustrace Richard Pešek. Paseka, Praha 1994, str.128, 69,- Kč.

-pk-

Viděli jsme...

TWIN PEAKS

- další zběsilý film z dílny Davida Lynche

Na prstech levé ruky Bobova bývalého přítele by se dali spočítat jedinci, kteří dosud neslyšeli o fenoménu Twin Peaks. Většina lidí trávila hodiny v tibetských meditacích nad fotografií zvláštního agenta FBI Dalea Coopera a každý týden jen s obtížemi zvládala abstinenci klepačku před vysláním dalšího dílu. To, co David Lynch (natočil mj. Sloního muže a Herbertovu Dunu) a Mark Frost za hudebního doprovodu Angela Badalmentiho stvořili a co začalo vraždou navenek vzorné studentky Laury Palmerové, se rozbujelo do podoby kultu, přerostlo do knih (Tajný deník Laury Palmerové, Paměti agenta FBI) a hlavně do Lynchova celovečerního filmu Twin Peaks. Zatímco seriál kromě kompilace odpadu všech možných žánrů (od mystického hororu přes detektivku až po červenou knihovnu) je nepokrytě vystaven na tradičním seriálovém schématu, film rezignuje na dějovou strukturu a odmítá jakoukoliv spolupráci s realitou. Forma jasně vítězí nad obsahem a sama se jím stává; celý Twin Peaks je nasáklý barokní estetikou zběsilosti v Lynchově srdci. Cpe nám stínový čtvrtý rozměr zla do krku se samozřejmou ohleduplností profesionálního lékárníka, vyhýbá se brutálním scénám, nemlátí nás ničím po lebce. Twin Peaks působí pomalu, ale jistě. Je to stejný pocit, jako by člověka někdo popadl za límec a dvě hodiny do něj pomalu něco hučel. Vnímavější lidé budou mít pocit, že jim mozek vytéká ušima.

Twin Peaks: Fire Walk with Me

USA 1992, 134 min., české titulky

Režie: David Lynch

Kamera: Ron Garcia

Hudba: Angelo Badalamenti

Hrají: Sheryl Lee (Laura), Ray Wise (Leland), Kyle MacLachlan (Dale Cooper), Mädchen Amick (Shelly), Dana Ashbrook (Bobby), Pamela Gidley (Tereza).

DEMENTI

Některé neseriózní deníky přinesly řadu nepravd, ba přímo lži o letošním PLKONU '94. Považujeme proto za povinnost uvést tyto hanlivé pomluvy na pravou míru.

Není pravda, že na PLKON '94 nikdo nepřišel. Zúčastnilo se ho dokonce 18 lidí, z toho 14 dokonce trvale. Tento počet se zdá pro organizátory PLKONU '94 optimální, protože se všichni účastníci vešli k Radce na verandu.

Je snadno odhalitelná lež tvrzení, že celý PLKON '94 přšelo a Úhlava zaplavila Akčildejovu chatu. Naopak celý PLKON '94 bylo nesnesitelné vedro a Vašek N. a Dáreček při plavání hrnuli šterk břichem ke splavu.

Vůbec není pravda, že všichni účastníci PLKONU '94 hladovali. Naopak jídla a pití byl letos velký přebytek a buřty i guláš zbyl. Některé bulvární deníky dokonce uvedly, že guláš byl z Una. Ten se však dodnes těší dobrému zdraví (blbý je pořád stejně) a guláš byl z krutího masa.

Vůbec není pravda, že Dáreček chrápe víc než V.N. Po odstěhování V.N. do vedlejšího pokoje poklesla intezita hluku v místnosti o plných 50%!

A největší lží je, že se na PLKONU '94 neplkalo a byla přímo organizována stávka Plkařů Dárečkovou opozicí v klubu. Pravdou je, že se opět plkalo o 106 a bohužel žádná opozice v klubu proti Dárečkovi neexistuje.

Najde se konečně někdo, kdo ho sesadí!

Dar.

ANDROMEDA NEWS - Scifistický nepravidelný občasník. Vychází poměrně nepravidelně, když je chuť psát a vydávat. Vydává SFK ANDROMEDA Plzeň. Šéfredaktor čísla: Petr K. Redaktoři: Dáreček, Helenka. Cena tohoto čísla je v přímé úměře výrobním nákladům. Dodané materiály uргуjte stále až do vrácení.

ZHOTOVOVÁNÍ KOPIÍ TOHOTO FANZINU SE DOPORUČUJE!!
